

ledes, at de Tilfælde, hvor Borgerne have lidt Tab ved Svigagtighed fra Skifteforvalteres Side, ere meget faa, ja jeg tror ikke at feile, naar jeg udtaler, at det vistnok er første Gang, at der har foreligget for Rigsdagen Spørgsmaal om at søge en saadan Bevilling som den, jeg nys hentydede til; thi ganske vist har der tidligere været Tale om en noget lignende Bevilling, men den var dog ikke ganse af den Natur. Der har, som det maaste vil erindres, været Tale om af Statskassen at erstatte Tab, som Borgere have lidt ved en Overformynders Svig, men ikke Tab, fremkaldte ved Skifteforvalteres eller ved andre Embedsmænds Svig. Naar jeg skal udtale min personlige Opfattelse, er det den, at ved at overdrage disse Midler til Statsembedsmænd under den Kontrol, der føres med dem, og under de Lovforanstaltninger, som ere truffne og ville blive truffne for yderligere at kontrollere de paaagjældende Embedsmænd, tilveiebringes der i Virkeligheden, Sagen tagen praktisk, en større Betryggelse for Borgerne end ved at lade Midlerne komme i antagne Inkassatorers Bærg; thi jeg tror ikke, at man i Almindelighed tør være saa fuld Fortrøstning, til, at alle Hensyn ville blive saa tilbørlig iagttagne med Hensyn til Valget af Inkassatorer, som man tør forudsætte, at det vil blive Tilfældet med Hensyn til Skifteforvaltere. Vel er det i Lovforslaget udtalt, at Inkassatorerne skulle stille Sikkerhed; men jeg tror, at man maa erkende, at det stundom kan være Tilfældet, at Sikkerhedsstillelsen vil vise sig ikke at være tilstrækkelig. Det er min Opfattelse af, hvorledes Forholdet faktisk vil stille sig, hvilket ogsaa har ført til, at jeg ikke har fundet tilstrækkelig Anledning for Regjeringen til af Hensyn til Statskassen at modsætte sig et saadant Forslag, som det erede Udvalg har stillet under Nr. 53 til en ny Paragraf, der jo nærmest maa betragtes, om ikke som et Supplement til Udvalgets Forslag under Nr. 26, saa dog som staaende i overordentlig nær Forbindelse med det; jeg tør vel endogsaa gaa ud fra, at disse to Forslag under Nr. 26 og Nr. 53 staa i en saa nær Forbindelse med hinanden, at det har været det erede Udvalgs Mening, at Vedtagelsen af den nye § 29 endogsaa skulde være betinget af, at man vedtog noget Saadant som det, der er foreslaaet under Nr. 53. — Jeg har endet imod den Omkringning af § 30, som er foreslaaet under Nr. 27, og som for den væsentligste Del er en naturlig Følge af den Forandring, der er foreslaaet i § 29. Jeg skal kun gjøre opmærksom paa, at man har forlangt den Frist, der er sat for Inkassator til at indbetale til Skifteretten de af ham indfaskerede Beløb fra Løsoverauditioner. I Regjeringens Forslag var Fristen sat til 2 Uger; i Udvalgets Forslag under Nr. 27 er den forlangt til 4 Uger. Naaget jeg tror, at en Frist af 2 Uger er lang nok, og naaget jeg ikke ser Grunden til, at Inkassatorer skal have den længere Tid til muligen at drage Fordel af de

Beløb, han har indfaskeret for Boerne, skal jeg dog ikke modsætte mig denne Forlangelse, naar det hviere Thing mener, at man skal vise denne Liberalitet imod Inkassatorerne; Sagen er jo ikke af overordentlig stor Betydning. — Den Omslytning af de i Lovforslaget indeholdte Bestemmelser, der er foreslaaet under Nr. 36, 37, 38, 44 og 45, vil jeg heller ikke udtale mig imod, skjøndt jeg maa tilstaa, at det for mig er noget tvivlsomt, om egentlig Lovforslaget vil vinde i systematisk Henseende ved denne Omslytning.

Jeg har da endnu kun at udtale nogle Ord angaaende Forslagene under Nr. 42 a. og b. Imod det første af dem kan jeg selvfølgelig ikke have Noget at erindre. Jeg billigere ganste den Bestræbelse, som har givet sig tilkjennde gennem dette Forslag, nemlig saa vidt muligt at skrive Love saaledes, at de kunne fortaas af Alle, navnlig derved, at man sætter Indholdet af de Love, man henholder sig til, ind i selve Loven, i Stedet for at henvise til Love, som ere ukjendte for de Fleste. Derimod maa jeg, ligesom den erede Ridsfører gjorde det, udtale mig imod Mindretallets Forslag under Nr. 42 b. Det forekommer mig, at der ikke er nogen tilstrækkelig Grund til at gjøre en Forandring i, hvad der har været den gjældende Ret her i Landet i Aarhundreder; og det har, som den erede Ridsfører fremsatte, været den gjældende Retregel, at Arvinger kun hefte for Arveladerens Gjæld, i Forhold til som de tage Arv, bortset fra de enkelte Tilfælde, hvor der er givet en særlig Regel. Det forekommer mig, at det vilde være urigtigt i denne Skiftelov, der nærmest maa betragtes som en Proecesslov, at gibe forandrende ind i den materielle Arveret, og det vil en saadan Forandring som den, der er foreslaaet, gjøre. Sagen er heller ikke, tror jeg, nær af den Færlighed, som det erede Medlem, der førte Ordet for dette Forslag, ansøgte. Det er vel sandt, at der kan være forbundet nogen Vlempe for Kreditorerne med at skulle søge Arvingerne i Stedet for Boet; men det kan ikke være undgaaet det erede Mindretals saa lidt som det høje Things Opmærksomhed, at Lovforslaget ved flere Bestemmelser har søgt at lette Stillingen for Kreditorerne, saaledes ved de Bestemmelser, som ere foreslaaede angaaende Bærningetinget og hvad dermed staa i Forbindelse, altsaa navnlig ogsaa med Hensyn til, hvilken Forligskommission der skal anses for den kompetente. Vil man tage Sagen praktisk, saa vil jeg lige overfor de erede Forslagsstillere, der henvise til § 52, netop ogsaa henvise til den samme Paragraf. Efter Lovforslaget staa jo Sagen saaledes, at, naar de paaagjældende Arvinger udstede Proklama, bliver der praktisk ikke Spørgsmaal om den Bestemmelse, som Striden er om. Er der udstedt Proklama, maa Boet ikke deles, forinden Proklama er udløbet og uden de anmeldte Kreditors Samtykke. Spørgsmaalet er altsaa kun, hvorledes der